

LÁSZLÓFFY CSABA VERSEI

SORSKANTÁTA

Jelenések – Kosztolányi

1. SECCO RECITATIVO

Halott világ csak, mint lefeszlett
mente; a selyemkék fodrokkal a szél
játszadzik. A gyermeki lélek is ódon
lámpaernyő alá szorult, meseváros
valószínűlén fénykörébe (mint néma komondornak,
minden emlékvonaglás éjjelilepke-tánc);
*itt bent megállt a sors futása**
oldalra billen fő s szakáll, a fonnyadt,
nyöszörgő testből ki se látszik a
lélek! a sárga kéz rezzelve kinyúl
s le-lecsuklik – a semmihez ér.

Démonok fészkelnek csodaarcban? Miközben mi,
utódok széttörünk súlyos dolgok alatt,
az arany-sárga-hangulatokból szőtt,
pacsirta-utakra röpített élet
eliramlik. Ereidben még fortyog a mész,
de a kiültetett koponyákban sár lüktet;
befalazásra váró réműlettel kapsz, mint kifűthetetlen
kriptalakásban, a szívrugdalózások közepette
süllyedő város után. S ami füstben, porban
mögüle támad (te hanyatlasz, s amiatt látod
föléd nőni törpék hadát!) – az már a barbár
műanyag-fényű-homályú, idegeiddel fércelt,

* Weöres Sándor

pórusaidat fojtogató rémálom; szerencsés vagy,
 ha kívül állsz a démoni parancson.
 Az ezredvég horrorteknikája szerint
 mozognak kéjelgőn a pribékek és hevernek
 címerük s méltóságuk vesztetten a vértanúk,
 vértelen árulásban elveszejtve. Utánad
 mint csatakos, lázas ágy a széthányt
 hon; s az árva nyelv könyvtári polcokon
 rejtegetett ereklye. AMINEK NINCS OKA –
 az NINCS (ha már örökre zárva a száj).
 Belső békét keresve az ostoba, bőszt
 tömeg elől, akár te, halk sétámon a hólé
 rianásával hitegető olvadásban, olykor még
 hallani vélem a kardpengést, bár kialudtak
 az apró kis sebek is, csak a viszketés;
 ha letekintek: csak a néptelen, szürke
 aszfalt – s a zavaros tócsa, mely mindent
képtelenít. Se madár, se csillagsugár,
 sehol a báj, a kék, a vér, a sejt – a minden,
amiről költők énekeltek! – hogyan lehetne
halásza lenni valaha még a kiszáradásnak, az örök
 medernek, amelybe holtig tömve vagyunk?
 Csak parttalanság van, s nincs már meder?
 (hiú vágyunk, hogy ne lássuk: *semminek*) –
 a korlátok közt nem a rend, hanem
 a képtelenség tört utat magának.

Arcod mint kifakult régi írás:
 „hiszem, mert esztelen”.
 valakit gyomorszájon rúgtak
 valakinek az ajkán
 egy égő cigaretta szétment

szívd a fogad a vért ami
 még van
 úgyszincsen mit bevallani
 már a levegő sem a hajdani

a többihez nincsen közöd
 („nem szolgáltalak benneteket
 dögök!”)**
 nyöszörgő haladásba hajtó
 szent képe
 fent
 aki az ősoket is beleértve
 a szaporodásért eseng

*

mész új csapásra száműzött vadat
 önmagad elejteni készen

s ami visszamaradt?
 a szégyen
 salakja: egy régen
 elfojtott kiáltás a lágyan
 hajló dombok mellhártyájában
 egy áttelepített festményen

a ház nyugodt a bor nehéz
 nem szúrnak tétova tekintetek

addig tart életem és életed
 míg az emlékezet

1989. I. 10.

MINDEGY?

Mindegy
 váróteremben
 gyomlálatlan vagy kiirtott
 kertedben
 de száműzött leszel
 a ködszítálás az idegen vonalak

** Méliusz József

éleitől megsebzett holdfény
nemcsak töprengő arcodból
vesz el
az már egy más történet
árnyékráccsal a múltadat
inkább rejtéd mint védéd

volt-e egyáltalán gyermekkorod?
most még ez a két hazai pohár
mint ringyó locsog
bennük a bor
a Donáth úti nyár
vesztéseid vissza ne kívánd
a falra mászatott p o l o s k á t
s a telefonba beszerelt b a n á n t

de nemcsak besúgók és parvenük
cinikus gyilkos röhögések
s írók – egymástól szökni
egymásról „köpni” készek –
elorzott utak házak sírok is
elorzott szavak és csend

TÚLÉLÉS

Márványba vésett ragyogó nevek
sok halhatatlan elme
mégis világítunk nekik

miközben megosztjuk a sötétséget
az ostobákkal

1986. XI. 2.